

# *Mano dienoraštis*

**1996 m. rugsėjo 20 d.**

Nežinau, ką ir galvoti. Nesuprantu, ką jaučiu.  
Ar tai normalu? Jis suaugęs. Dvigubai už mane vyresnis.  
Negali būti... Ne. Negali būti. Bet, O DIEVE.

Norėčiau, kad būtų.

Mielas dienorašti,

**regis, įsimylėjau savo anglų kalbos mokytoją.**

o/ o  
o o  
o m g ' .

## Prologas

**Kovo 24 d.**

Detektyvė Rouzė Pelham priklaupia; už virtuvės durų, priešais šiukšlių dėžę, kažką pastebi. Akimirką pamano matanti krauju suteptą servetėlę, o gal seną tvarstį. Paskui dingteli, kad ten nuvytusi gėlė. Geriau įsiziūrėjusi supranta, kad mato kutą. Raudoną zomšinį kutą. Kokiais puošiamos rankinės arba aulinukai.

Jis guli kraujo balutėje — jokių abejonių, kad nukrito po nužudymo. Detektyvė nufotografuoja kutą *in situ*\* iš įvairių kampų, paskui, apsimovusi pirštines, pakelia zomšinį spurgą nuo grindų, įdeda įrodymų maišelin ir jį užsega.

Rouzė atsistoja ir atsisuka apžiūrėti nusikaltimo vietas: apskretusi virtuvė, senamadiškos pušinės spintelės, žalia „Aga“ viryklė su puodų ir prikaistuvių stirtomis, didelis medinis stalas, apkrautas dekoratyviniais padėkliukais, pratybų sąsiuviniais, laikraščiais ir sulankstytais skalbiniais, virtuvės gale kyšo nedidukas priestatas stikliniu stogu ir pigiais mediniais rėmais, dvivėrės durys į sodą, darbo zonoje stovi nešiojamasis kompiuteris, spausdintuvas, dokumentų smulkintuvas ir stalo lempa.

Niekuo neišskirtinė patalpa, netgi nyki. Virtuvė kaip mili-

\* Vietoje (lot.). Čia ir toliau vertėjos paaiškinimai.

jonai kitų virtuvių visoje šalyje. Virtuvė, kurioje geriama kava, ruošiami namų darbai, valgomi pusryčiai ir skaitomi laikraščiai. Ne tokia, kurioje slepamos tamsios paslaptys ar įvykdomi nusikaltimai iš aistros. Ne tokia, kurioje kas nors nužudomas.

Vis dėlto ant grindų tįso lavonas, sukniubęs veidu į didelį kraujo klaną, forma primenantį inkstą. Gyvybę atėmęs peilis guli virtuvės kriauklėje, kruopščiai nuplautas muiluota kempine. Užpuolikas buvo apimtas įtūžio: matyti mažiausiai dvidešimt durtinių žaizdų kakle, nugaroje ir pečiuose. Kraujas virtuvėje telkšo vienoje vietoje, nelikę nei pirštų atspaudų, nei kraujo brūžių ar purslų, todėl Rouzė nusprendžia, kad užpuolikas buvo netikėtas, staigus ir veiksmingas — auka net neturėjo progos pasipriešinti.

Iš švarko kišenės detektyvė išsitraukia žymeklį ir užrašo ant maišelio su raudonu zomšiniu kutu.

Apibūdinimas: Raudonas zomšinis / verstos odos kutas.

Vieta: Prieš šaldytuvą, prie durų į koridorių.

Paėmimo vieta ir laikas: 2017 m. kovo 24 d., penktadienis, 23 val. 48 min.

„Tai turbūt smulkmena, — svarsto Rouzė, — puošmena, nutrūkusi nuo prabangios rankinės.“ Vis dėlto teismo ekspertizės tyrimo metu smulkmenos dažnai viską pakeičia.

Smulkmena gali slėpti kruvinos mįslės atsakymą.

I

PRIEŠ TRIS MĒNESIUS

# 1

Sausio 2 d.

Džoja Malen padėjo gėles prie antkapio ir pirštų galiukais perbraukė žodžius, išgraviruotus rausvomis gyslomis išvagotame granite.

SARA DŽEINĖ MALEN

1962—2016

MYLIMA DŽEKO IR DŽOZEFINOS MOTINA

— Su Naujaisiais metais, mama, — prabilo Džoja. — Atleisk, kad vakar neaplankiau. Mudu su Alfiu kamavo siaubingos pagirios. Nuvažiavome į vakarėlį naujajame Kendės bute Frenčėjuje. Prisimeni Kendę? Kendę Boid? Mano vienmetę, su kuria mokiausi toje pačioje mokykloje; ji turėjo ilgus šviesius plaukus, siekusius žemiau užpakalio? Tau Kendė labai patiko, nes visada sveikindavosi, jei prasilenkdavote gatvėje. Žodžiu, jai puikiai sekasi, ji fizioterapeutė. Ar... *chiropraktikė*? Kažkas panašaus. Kendė apsiverkė, kai pasakiau, kad tu mirei. Visi verkia, kai pasakau. Visi tave labai mylėjo, mama. Visi man pavydėjo tokios mamos. Man pasisekė, kad turėjau tokią mamą kaip tu. Gaila, kad taip ilgai negrižau. Jei būčiau žinojusi, kas nutiks, išvis nebūčiau išvažiavusi. Man labai gaila, kad taip ir nesusipažinai su Alfiu. Jis nuostabus. Šiuo metu dirba miestelio vyninėje, bet nori tapti dažytoju dekoratoriumi. Dabar Alfis pas mamą, dažo jos virtuvę. Bent jau turėtų! Žinant jo mamą, tikriausiai ji liepė sūneliui atsisėsti ir kartu pažiūrėti televizorių. O žinant Alfį... Jis mėgsta atidėlioti. Šiek tiek užtrunka, kol įsivažiuoja. Alfis tau patiktų, mama. Jis pats simpatiškiausias, mieliausias ir

geriausias vaikinasis pasaulyje, be to, iki ausų mane įsimylėjęs ir nešioja ant rankų; o aš žinau, kiek rūpesčių tau sukėliau jaunystėje. Žinau, ką priverčiau išgyventi, labai atsiprašau. Gaila, kad dabar manęs nematai. Aš suaugau, mama, aš pagaliau suaugau!

Džoja atsiduso.

— Man jau metas. Netrukus sutems, o tada ne juokais išsigąsiu. Myliu tave, mama. Ilgiuosi tavęs. Norėčiau, kad būtum gyva. Norėčiau užsukti pas tave į namus, išgerti su tavimi arbatos, smagiai paplepėti apie visus ir viską, pasiskusti dėl Džeko su Rebeka. Galėčiau papasakoti apie auksinius čiaupus. O gal papasakoti apie juos dabar? Ne, kitą kartą. Turėsi ko laukti. Saldzių sapnų, mama. Aš tave myliu.

Džoja užkopė stačiu šlaitu iš žemutinio Melvilio link viršuje išsirikiavusių namų virtinės. Net sidabru švytinčioje sausio popietės prietemoje aukštutinio Melvilio namai kyšojo kaip vaikiškų kubelių eilė: raudonas, geltonas, turkio spalvos, violetinis, žalsvai gelsvas, pilkai žalsvas, fuksijų raudonumo, vėl raudonas. Namai stūksojo ant pylimo ir žvelgė į apačioje vingiuojančias žemutinio Melvilio gatveles tarytum privataus vakarėlio, į kurį niekas kitas nebuvo pakviestas, svečiai.

Žmonės dvidešimt septynių Viktorijos laikų vilų eilę apibūdindavo epitetu „*ikoniški*“: „*Ikoniški spalvotieji aukštutinio Melvilio namai*.“ Didžiąją savo gyvenimo dalį Džoja matė juos iš tolo. Vaikystėje ilgų kelionių automobiliu metu pasirodė spalvoti namai reiškė, kad iki namų liko mažiau nei dvidešimt minučių. Jie lydėdavo ją į darbą ir rodydavo kelią namo. Studentavimo laikais Džoja kartą lankėsi vakarėlyje rausvajame name. Negrabiai suskirstytas į butus ir kambarius, atsiduo-dantis drėgme ir keptu faršu, viduje namas neatrodė rausvas, tačiau vaizdai pro langus gniaužė kvapą: Eivonas, sustabdęs

savo vandenį vaizdingam posūkiui prieš pusantro kilometro kelionę į miestą, už upės nusidriekę lopais išmarginti laukai, horizonte pūpsanti kalva, apaugusi medžiais, kurie, viltingai išsprogę kiekvieną pavasarį, styroodavo it žali kukurdvelkiai.

Vaikystėje Džoja svajojo gyventi Aukštutiniame Melvilyje ir kamavosi, negalėdama apsispręsti, kuris namas būtų jos — alyvinis ar rausvas. Paaugusi svyravo tarp skaisčiai žydro ir pilkai žalsvo. O dabar, sulaukusi dvidešimt šešerių, atsidūrė kobalto mėlynumo name. Numeris 14. Ne dėl to, kad visą gyvenimą būtų sunkiai dirbusi ar sulaukusi dosnaus atlygio, o dėl to, kad visą gyvenimą sunkiai dirbo ir dosnaus atlygio sulaukė vyresnysis brolis.

Džekas, dešimčia metų vyresnis už Džoją, dirbo konsultuojančiu širdies chirurgu Bristolio pagrindinėje ligoninėje ir buvo vienas iš jauniausių chirurgų apygardos istorijoje. Prieš dvejus metus jis vedė moterį vardu Rebeka. Ši buvo miela, bet nervinga ir stokojo humoro jausmo. Džoja manė, kad jos simpatiškas brolis susiras linksmą, dalykišką medicinos seserį arba smagią vaikų gydytoją, bet jis kažin kodėl pasirinko puritonišką duomenų analitikę iš Stafordšyro.

Jie nusipirko kobalto spalvos namą prieš dešimt mėnesių, kai Džoja dar dykinėjo Balearų salose, organizuodama putų vakarėlius. Tik prieš tris mėnesius, kai ji parsikraustė į Bristolį ir Džekas nusivežė sesę aprodyti pirkinio, Džoja suprato, kad jis įsigijo vieną iš spalvotųjų namų.

— Nusipirkote spalvotą namą, — ištare ji, priglaidusi ranką prie širdies. — Įsigijai spalvotą namą ir nepasakei man.

— Tu neklausei, — atrėmė brolis. — Be to, ne aš taip sugalvojau, o Rebeka. Ji faktiškai papirko čia gyvenusią močiutę, kad toji parduotų mums namą. Anot Rebekos, tai vienintelis namas Bristolyje, kuriame ji nori gyventi.

— Jis labai gražus, — pasakė Džoja, bėgiodama akimis po

skoningą interjerą, išdabintą rusva, žalsvai mėlyna, vario ir pilka spalvomis. — Gražesnio namo kaip gyva nesu mačiusi.

— Džiaugiuosi, kad tau patinka, — prisipažino brolis, — nes mudu su Rebeka pamanėme, gal judu kurį laiką norėtumėte čia pagyventi. Kol atsistosite ant kojų.

— O Dieve, — Džoja užsidengė burną rankomis. — Tu rimtai? Įsitikinęs?

— Aišku, kad taip, — atsakė Džekas ir paėmė sesę už rankos. — Eikš, apžiūrėk kambarį palėpėje. Jis atskiras — puikiai tinka jaunavedžių porelei. — Brolis kumštelėjo Džojai ir išsišiepė.

Džoja atsilygino jam šypsena. Ji labiau už visus stebėjosi, kad sugrįžo iš Ibisos ištekėjusi.

Jis vardu Alfis Bateris, labai išvaizdus vyrukas. Gerokai per gražus Džojai. Bent jau ji taip manė, gaubiama žydros Ibisos naktų miglos. Pilkšvose Bristolio žiemos sutemose žydros akys virto tik mėlynomis, raudonių liepsnojančios plaukai tapo paprasčiausiai rusvi, o auksiniu įdegiu švytinti oda atrodė nusvilinta saulės. Alfis tebuvo paprastas vaikinys.

Jie susituokė paplūdimyje basi. Džoja vilkėjo rausvo šifono suknelę siaurutėmis petnešėlėmis ir rankose laikė rausvų bei žalsvų lantanų puokštelę. Alfis vilkėjo baltus marškinėlius ir rausvus šortus, į plaukus buvo įsikišęs baltą bugenvilijos žiedą. Jų santuokos liudininiais tapo viešbučio, kuriame abu dirbo, valdytojai. Paskui jaunavedžiai pavakarieniavo terasoje kartu su keliais draugais, užsimetė kelias tabletes, šoko, kol patekėjo saulė, kitą dieną praleido lovoje ir tik tada paskambino namiškams ir pranešė, ką padarė.

Džoja būtų iškėlusি tikras vestuves, jei mama būtų buvusi gyva. Tačiau mama buvo mirusi, o tėtis ne iš tų, kuriems patinka vestuvės ar skraidyti į Ibisą; be to, Džojos tėvai patys slapta



susituokė Gretna Grin\* miestelyje, kai mama ketvirtą mėnesį laukėsi Džeko.

— Ką gi, — su palengvėjimu ištarė tėvas. — Turbūt tokia šeimos tradicija.

— Labas! — Džoja šūktelėjo koridoriuje, bandydama išsiaiškinti, ar brolienė namuose.

Rebeka prisiekinėjo, kad be galo džiaugiasi, galėdama suteikti pastogę neseniai per dvidešimt persiritusiai porelei įsimylėjėlių savo nepriekaištingai įrengtuose naujutėlaičiuose svečių apartamentuose. „Kaip šaunu, kad turime vietos! Labai gerai, kad jūs čia. Fantastika!“ Vis dėlto brolienės elgesys bylojo priešingai. Ji slėpėsi nuo Džojos su Alfiu. Visąlaik. Tiesą sakant, net ir dabar ji slėpėsi nuo Džojos — apsimetė tvarkanti daiktus erdviame maisto sandėliuke.

— O, sveika! — nenuoširdžiai pasilabino Rebeka, su kriėnų stiklainiuku rankose atsigręžusi į pasisveikinusią mošą. — Negirdėjau, kaip įėjai!

Džoja plačiai nusišypsojo. Rebeka tikrai girdėjo ją įeinant. Ant virtuvės stalo dar garavo neseniai užplikytos arbatos puodelis, gulėjo atverstas laikraštis ir įpusėtas valgyti parduotuvėje pirktų sušių rinkinys. Džoja įsivaizdavo, kaip Rebeka Malen krūpteli, išgirdusi ją sukant raktą spynoje, apsidairo, kur galėtų išsigelbėti, nuskuba į sandėliuką ir stveria pirmą po ranka paėpuolusį stiklainį su kriėnais.

— Atleisk, aš garsiai pasisveikinau.

— Nieko. Nieko tokio. Aš tik... — Rebeka plačiu mostu apėvedė sandėliuką, vis dar laikydama kriėnų stiklainį.

\* Gretna Grin miestelis Škotijoje XVIII a. pagarsėjo kaip nepilnamečių meilės vieta: Anglijoje ir Velse tuoktis buvo galima tik nuo 21 metų ir tėvams leidus, o Škotijoje pakako liudininkų akivaizdoje pavadinti vienas kitą sutuoktiniu. Gretna Grin yra prie pat Anglijos sienos su Škotija, todėl įsimylėjėliai toliau ir nevažiudavo.

— Suki lizdą?

— Taip! — patvirtino Rebeka. — Taip, tikrai. Suku lizdą. Kaip pirštu į akį.

Jų abiejų žvilgsniai nusileido ant suapvalėjusio Rebekos pilvo. Pirmasis jos kūdikis turėjo gimti po keturių mėnesių. Gegužės pirmąją, plius minus kelios dienos, gimsianti mergytė taps Džojos dukterėčia. Džoja nujautė, jog viena iš priežasčių, dėl ko Rebeka sutiko įsileisti ją su Alfiu į svečių apartamentus, buvo ta, kad ji — diplomuota naujagimių slaugė. Nors ir nelaikė kūdikio rankose nuo aštuoniolikos metų, bet įgūdžių vis tiek turėjo. Teoriškai Džoja galėjo pakeisti sauskelnes lygiai per keturiasdešimt aštuonias sekundes.

Palypėjęs iki pusės ažuolinių laiptų, įrengtų priešakinėje namo dalyje, pasiekdavo vitražinį langą. Džoja dažnai prie jo sustodavo ir prispausdavo nosį prie permatomų vitražo dalelių, mėgaudamasi galimybe pažiūrėti į lauką ir išlikti nematoma. Buvo ankstyva popietė, bet šiuo metų laiku jau artinosi prieblanda; ant kalvų kitapus upės augantys medžiai buvo pliki ir atrodė mažumėlę nejaukiai.

Džoja stebėjo blizgančią juodą mašiną, įsukusią iš pagrindinės apačioje esančio kaimo gatvės ir kylančią stačiu šlaitu link namų virtinės. Čia automobiliais atvažiuodavo tik gyvenotojai ir jų svečiai. Džoja kurį laiką luktelėjo, norėdama pažiūrėti, kas atvažiavo. Automobilis sustojo kitapus gatvės, ji matė, kaip iš keleivio vietos išlipo berniukiška trisdešimties su trupučiu moteris šviesiai rusvais plaukais iki smakro, vilkinti džemperiu ir džinsais. Ji atsistojo prie galinių durelių, pro kurias išsiropštė paauglys, maždaug keturiolikos, panašus į moterį, kaip iš akies ištrauktas. Gan išvaizdus pagyvenęs vyras išlipo iš vairuotojo pusės: aukštas, ilgakojis trumpais juodais, prie smilkinių paba-

lusiais plaukais, su susiglamžiusiais žydrais polo marškinėliais, tamsiais džinsais. Jis nuėjo prie bagažinės ir ištraukė du vidutinio dydžio lagaminus — iškėlė be didesnių pastangų, gražu buvo žiūrėti. Vieną lagaminą perdavė sūnui, o kaugę paltų ir per petį užmetamą krepšį ištiesė žmonai, paskui visi trys perėjo gatvę ir suėjo į geltonąjį namą.

Džoja patraukė laiptais į viršų, patrauklaus pagyvenusio vyro, grįžusio su šeima po kalėdinių atostogų, vaizdas jau blėso iš atminties.

## PIRMOJI ĮRAŠYTOS APKLAUSOS DALIS

Data: 2017 03 25

Vieta: Policijos nuovada Trejybės gatvėje, Bristolis BS2 0ŠV

Apklausiai vadovavo Somerseto ir Eivono policijos pareigūnai

POLICIJA: Ši apklausa įrašinėjama. Aš — detektyvė Rouzė Pelham, dirbu Trejybės gatvėje esančioje policijos nuovadoje. Esu sunkių nusikaltimų tyrimo komandos narė. Prašau, prisistatykite visu vardu.

DM: Džozefina Luiza Malen.

POLICIJA: Jūsų adresas?

DM: Aukštutinis Melvilis, Bristolis BS12 2GG.

POLICIJA: Ačiū. Gal galite apibūdinti savo santykius su Tomu Ficviljamu?

DM: Jis gyvena už dviejų namų. Kartais paveždavo mane iki darbo. Susitikę gatvėje persimesdavome vienu kitu žodžiu. Tomas pažinojo mano brolių ir brolienę.

POLICIJA: Ačiū. Gal pasakytumėte, kur buvote vakar tarp septintos ir dešimtos vakaro?

DM: „Bristolio uosto“ viešbutyje.

POLICIJA: Buvote ten viena?

DM: Didžiąją laiko dalį.

POLICIJA: Didžiąją laiko dalį? Kas dar su jumis buvo?

DM: [tyla].

POLICIJA: Panele Malen? Prašyčiau pasakyti, kas dar ten buvo? „Bristolio uosto“ viešbutyje?

DM: Bet jis pabuvo vos kelias minutes. Nieko nenutiko. Tai buvo tik...

POLICIJA: Panele Malen. Įvardykite tą žmogų. Prašau.

DM: Ten buvo... Tomas Ficviljamas.

### Sausio 6 d.

Po kelių dienų Džoja dar kartą pamatė Tomą Ficviljamą. Šįkart kaime. Jis išėjo iš knygyno, vilkėjo kostiumu, su kažkuo kalbėjosi telefonu. Atsisveikinęs su pašnekovu palietė pirštu ekraną, nutraukė ryšį ir įsikišo telefoną į švarko kišenę. Džoja įsižiūrėjo į Tomo Ficviljamo veidą, kai šis, išėjęs iš knygyno, pasuko į kairę. Vyro veide blėso šypsena. Pakilę lūpų kampučiai šiek tiek perkreipė veidą: vienoje pusėje šypsena buvo įsirežusi giliau nei kitoje. Antakis irgi pakrypo. Tomas kilstelėjo ranką prie sidabru nužertų plaukų, kai šiuos ištaršė vėjas. Šypsena virto grimasa, veidas vėl persikreipė. Išryškėjo žandikaulis. Kaktoje įsirėžė raukšlės. Vyras lėtai užsimerkė. Jam einant prie juodos mašinos, pastatytos kitoje gatvės pusėje, supypsėjo užrakto sistema, žybtelėjo automobilio šviesos, ilgos kojos sulinko ir palindo po vairu. Jis išvažiavo.

Tačiau Tomo šešėlis užsiliko Džojos galvoje.

Džoja Alfį buvo baisiai įsimylėjusi. Ištisis mėnesius matydavo jį viešbutyje, iš nuogirdų, kurias išpešdavo iš žmonių, bendravusių su Alfiu, kūrė apie jį istorijas. Niekas nežinojo, iš kur Alfis kilęs. Vieni manė, kad jis gali būti rašytojas. Kiti sakė, kad jis — veterinaras. Ibisoje rudi, raudoniu žvilgantys Alfio plaukai buvo ilgi, jis rišosi juos į uodegą, kartais susisukdavo į kuodelį. Alfis augino nedidelę barzdele, buvo tvirtai sudėtas ir atletiškas, ant liemens išsitatuiravęs viršun besivejančią rožę, o ant pečių — sparnus. Jis dažnai vaikščiodavo pasikabinęs ant krūtinės gitarą. Nedirbdamas retai kada vilkėdavo marškinėlius. Alfis visiems šypsodavosi, buvo stilingas ir nestokojo įžūlumo.

Džojos vaizduotėje Alfis Bateris buvo ne šio pasaulio gyventojas: ji priskyrė vaikinui antgamtiškų galių ir bandė išivaizduoti, apie ką jiedu kalbėtusi, jeigu jų keliai susikirstų. Vieną dieną Alfis sustabdė Džoją viešbučio galinėje dalyje prie skalbyklos; neapsakomai žydros vaikino akys įsmigo į ją, jis nusišypsojo ir ištarė:

— Tu Džoja, tiesa?

Ji patvirtino: taip, ji Džoja.

— Turiu nuojautą, kad esi iš Bristolio. Neklystu?

Taip, atsakė Džoja, taip, jis teisus.

— Iš kurios vietos?

— Iš Frenčėjaus.

Alfis smogė kumščiu į orą.

— Taip ir žinojau! — pasakė. — Taip ir žinojau! Išivaizduoji, kaip būna, kai žmogų aplanko nuojauta; be to, kažkas užsiminė, kad tu iš Bristolio, ir aš pamaniau — „mergina iš Frenčėjaus“. Kitaip ir būti negali. Buvau teisus! O aš — vaikas iš Frenčėjaus!

Nieko sau, nusistebėjo Džoja, oho. Na ir mažas pasaulis, pasakė jam. Kurioje mokykloje mokeisi?

Paaiškėjo, kad Alfis nei apdovanotas antgamtinėmis galiomis, nei nežemiškas, nei veterinaras, nei poetas, netgi gitara skambino ne per geriausiai, bet lovoje buvo nepakartojamas ir gebėjo apkabinti kaip niekas kitas. Alfis išsitatuiravo Džojos vardą ant kulkšnies po dviejų savaitių nuo jų dviejų pažinties. Jis sakė gyvenime niekam nejautęs nieko panašaus. Alfis užkardavo savo sunkią ranką Džojai ant peties kaskart, kai jie kur nors kartu eidavo. Kai Džoja eidavo pro šalį, visada pasisodindavo ją ant kelių. Žadėjo sekti paskui Džoją į pasaulio kraštą. Kai mirė jos motina ir Džoja prisipažino norinti važiuoti namo, Alfis pasakė grįšiąs su ja į Bristolį. Jis pasipiršo, kai Džoja grįžo iš motinos laidotuvių. Po dviejų savaitių jie susituokė.

O ką daryti su buvusiu nepasiekiamu aistringos meilės objektu, kai jis tampa tavu? Kuo virsta tas jausmas? Galbūt yra jį apibūdinantis žodis? Taip jau nutinka su norais — ilgesys, svajonės ir fantazijos palieka didžiulę skylę, kurią užpildyti gali tik dar didesnis ilgesys, dar daugiau svajonių ir fantazijų. Gal dėl to Džoja taip staigiai ir netikėtai pametė galvą dėl Tomo Ficviljamo. Gal jis pasirodė kaip tik tą akimirką, kai Džojos vidiniame fantazijų pasaulyje atsivėrė tuštuma, kurią reikėjo užpildyti.

Jei nebūtų pasipainiojęs Tomas Ficviljamas, galbūt tą tuštumą būtų užpildęs kas nors kitas.